

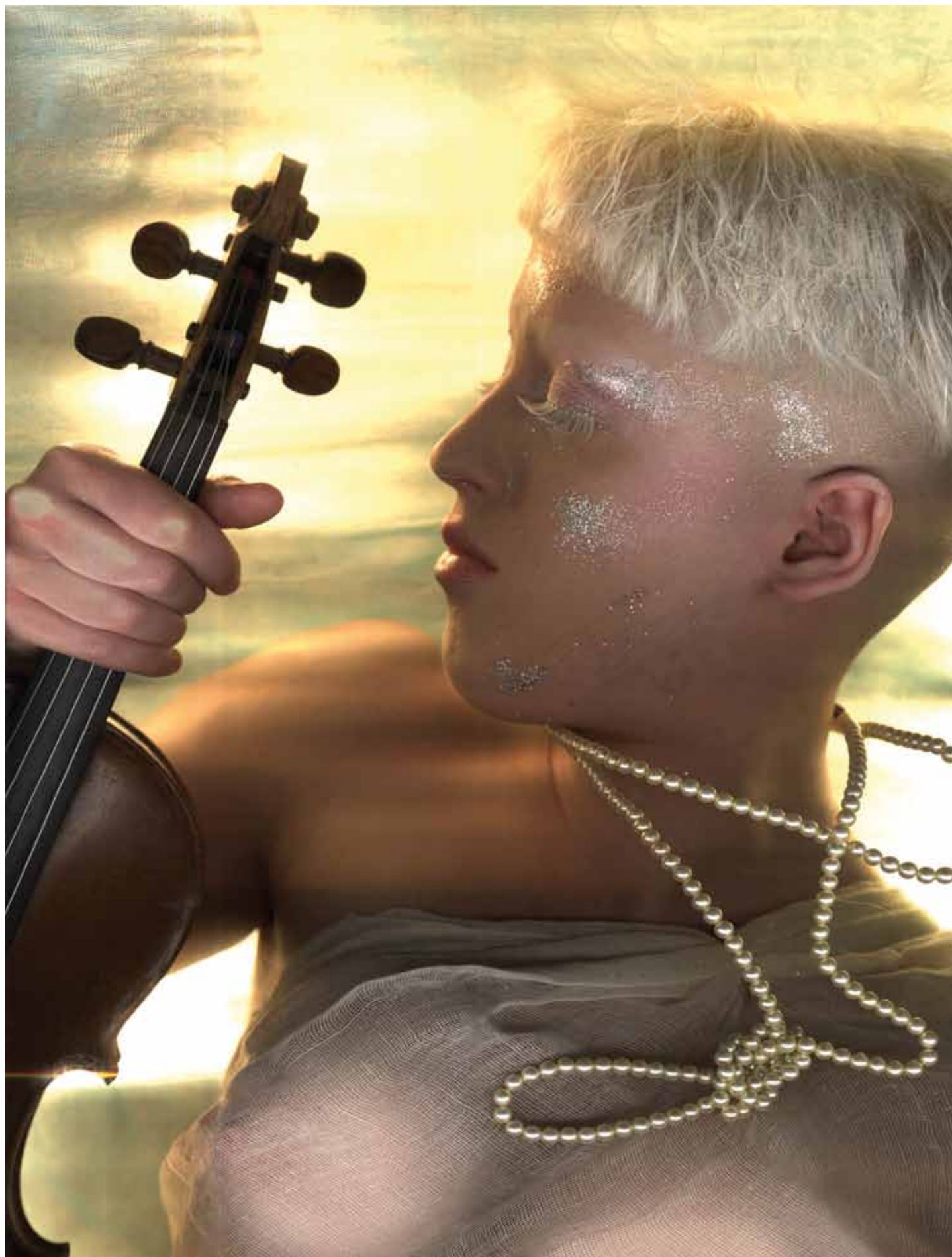
Lieve Prins

“Ik houd van chaos, want vanuit die chaos kun je iets creëren. Als alles netjes en geordend is, is er niks meer te doen.”

Een mooie ruime, lichte studio annex woonhuis midden in het hartje van Amsterdam. De studio van Lieve Prins ademt de aanwezigheid van de kunstenaar uit. Foto's, tekeningen en kunstwerken sieren ieder plekje vrije ruimte, vertellen over haar leven en wat haar bezig houdt. Het huis van Lieve is een zoete inval voor kunstenaars. Karavanserai noemt ze dat.

EXPOSITIE

Lieve Prins, Shakiro Werleman e.a.

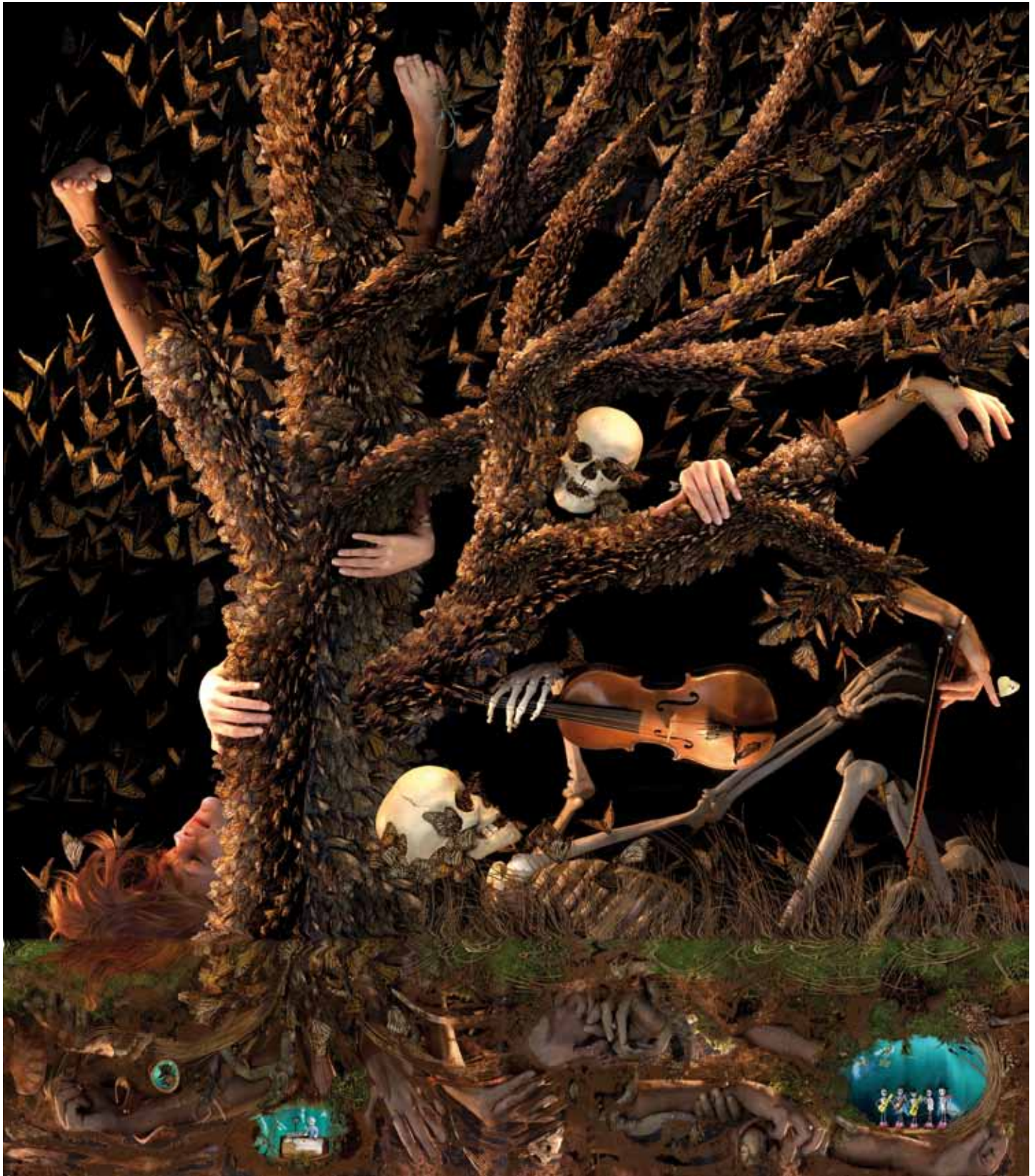
Galerie RudolfV
Kerkstraat 427
Amsterdam

Data

Vanaf 13 oktober tot 24 november
Woensdag tot en met zaterdag
12:00 tot 17:00 uur

Volgen

www.rudolfv.com

“Karavanserai is een oud woord. Een karavanserai was een plaats waar reizende handelaren in de middeleeuwen hun goederen en paarden konden stallen, eten en overnachten. Een andere kunstenaar heeft die term bedacht omdat er regelmatig kunstenaars uit de hele wereld bij mij logeren en we dan een tijdje samenwerken in mijn atelier. Ik werk graag samen met andere kunstenaars omdat die ook die creativiteit en het geduld hebben om met een moeilijke techniek een gevoel te visualiseren. Soms is het best lastig want kunstenaar zijn is een solistisch beroep en je krijgt dus vaak te maken ego's. Ook jaloezie kan een rol spelen, maar de mensen waarmee ik samenwerk, zijn goede kunstenaars die in zichzelf geloven en dan hoef je ook niet bang te zijn voor anderen. Het werken met deze door mij geselecteerde creatievelingen levert altijd inspiratie op. Het is een doorlopende ketting van actie en reactie. Een tijdje geleden was ikzelf uitgenodigd bij twee kunstenaars, Wim en Marja uit Weesp. Wim maakt kunst met afval van de hun omringende bedrijven. Met geleende gevonden voorwerpen uit zijn atelier heb ik een kunstwerk van een paard met daarop Shakiro Werleman gemaakt. Shakiro Werleman is één van die bevriende kunstenaars die bij mij werken. Hij heeft een grote interesse voor kunst, tijd en zijn eigen geschiedenis in relatie tot die van het verre verleden. Deze interesses zijn verwerkt in het kunstwerk. Met de gevonden voorwerpen creëerden we samen een paard waarop Shakiro galoppeert.

Ik heb altijd al iets met beeld gehad en heb verschillende opleidingen gedaan die met beeld te maken hebben. Op mijn zestiende verliet ik België en heb ik de opleiding binnenhuisarchitectuur in Breda gedaan. Daarna volgde de filmacademie in Amsterdam, waar ik een tweejarige opleiding audiovisuele communicatie volgde. Dat sprak mij erg aan. Ik was dyslectisch en kan moeilijk met teksten omgaan. Zo'n juf die voor de klas staat te praten, leidde mij enorm af. Toen ik hoorde van audiovisuele communicatie en ontdekte dat er andere manieren zijn om te communiceren was dat een eyeopener. Voor mijn studie bestudeerde ik hoe kinderen spelen en verbeelde dat in fotostrips. Communiceren met beelden, daar gaat het mij om. Het is een soort regie die ik voer. Ik maak een grote filmstill waarin 40 opnames zijn verwerkt tot één beeld. Mijn ex man had vroeger een doka. Door hem ben ik veel gaan fotograferen. Tot ik het kopieerapparaat ontdekte. Door rechtstreeks op de glasplaat van de copier beelden te maken ging het sneller en was ik dichterbij de werkelijkheid. Mijn manier van werken is dus heel direct. In fotografie wordt de werkelijkheid teruggebracht tot een klein negatief en daarna weer opgeblazen. Daardoor verlies je iets. Mijn beelden zijn altijd rechtstreeks op ware grote gemaakt in één op één formaat, levensgroot en levensecht. Er zit alleen een glasplaatje tussen model en

beeld. Het mooie daarvan is dat je iedere detail kunt zien. Men noemde mijn werk vroeger copy-art, maar dat is eigenlijk een verkeerd gekozen term. Het is juist heel origineel. Er is altijd maar één exemplaar. Zelf noem ik het

“Mijn wereld stond op zijn kop. Ik had net gehoord dat ik kanker had. De planeet is daar een reactie op.”

live imprints of horizontaal theater. Ik werk niet meer met een copier, maar met een scanner die is ingebouwd in mijn tafel. Al mijn onderwerpen en modellen belanden op de scanner. Mijn scanner is een soort onderzoekstafel, net als in een ziekenhuis. Het is een rituele tafel waarop je de echtheid scant. Een altaar van de kunst of het leven waarop je een offer brengt. Een tijdmachine waarmee je naar heden, verleden en toekomst kan reizen. Net zoals wanneer je iets onder de microscoop legt, maar dan op ware grote. Eén van de uitdagingen van deze werkwijze is dat je altijd met een beperkt kader werkt. Daarom bestaat mijn werk uit veel vlakken. Ik scan elke keer een stukje en voeg de losse scans samen tot een geheel. De voorbereiding is het meeste werk. In het geval van Shakiro op het paard heb ik eerst tekeningen gemaakt hoe een paard galoppeert, vervolgens heb ik foto's van Shakiro gemaakt terwijl hij op het onderstel van een tafel zit om te kijken hoe hij eruitziet als hij op een paard zit. Uiteindelijk belande hij net als de gevonden voorwerpen op mijn scanner. Samen creëerden we het houten paard met de gevonden voorwerpen op de grond. Daarna ging het in spiegelbeeld op de scanner met Shakiro erop.

In Tunis heb ik een heel mooi project gedaan in een weeshuis met een reisscanner. De kinderen in het weeshuis worden weinig aangeraakt. Voor de scan moesten ze allemaal een portret maken door hun gezicht op de glasplaat van de scanner te leggen. Ieder kind maakte zijn eigen compositie en ik heb het samengevoegd tot een geheel. Het was voor die kinderen heel bijzonder om zachtjes aangeraakt te worden. Mijn modellen zijn nooit modellen maar muzes. Ik communiceer met hen en zij voelen mee. Het is altijd een samenspel, een actie-reactie loop. In het atelier in Weesp heb ik voor het eerst met brons gewerkt. Voor mij een totaal nieuwe manier van werken waar ik erg veel plezier aan heb beleefd. Eén van de werken is een bronzen bol. Het is een kleine planeet waar natuurlijke dingen uitgroeien. Toen hij net klaar was, was het glimmend donkerbruin als een soort chocolade bonbon. Door

hem te verbranden verdween de glans en ziet hij eruit als een eeuwenoude bol die ergens uit de aarde is opgeborrelt. Mijn wereld stond op zijn kop. Ik had net gehoord dat ik kanker had. De nieuwe planeet is daar een reactie op. Een Osmose, een positieve cel als tegenwicht.

Ineens was de dood in mijn leven. Ik had geen inspiratie, geen fantasie en vond kunst op dat moment helemaal niet belangrijk. Je bent vooral bezig met overleven en denkt meer aan je kinderen en minder aan jezelf. Ik kon niet werken, maar wilde ook niet zielig thuis zitten. Toen heb ik een reis naar Mexico gemaakt. In Mexico hebben ze een bijzondere dodencultuur. Daar vieren ze de dood. De dood ervaar je alleen als je leeft. De dood op zich is niet erg. We zijn ontzettend bang voor de dood omdat we leven. Als je moeder dood gaat, laat je haar wassen, aankleden en in de kist leggen. Je laat alles doen en betaalt daar heel veel geld voor. Dat is allemaal angst. Eigenlijk is de dood helemaal niet eng. Ik was ook helemaal niet bang om dood te gaan, maar meer bezorgd om mijn kinderen. Daar gaat het natuurlijk om, dat je iemand die dood is mist. In Mexico maken ze allerlei grapjes met de dood en vieren ze die. Ze laten de dood zien, voor zover dat kan natuurlijk kan, want de dood is niks. Daarmee overwinnen ze de angst. Ik heb daar een beeldje gekocht van de dood in de operatiezaal. Ik was heel ziek, ben geopereerd en heb een jaar niet kunnen werken. Dat voelde heel naar, maar ik had wel het vertrouwen dat het terug zou komen. Nu, een jaar later, voel ik me pas weer echt goed. Ik heb

een tornado in 2002 waren vernietigd. Ik kreeg van hem een kinderschoendoos vol vlinders, die ik gelukkig ongezien door de douane kon smokkelen. In mijn nieuwe werk hangen de vlinders als trossen blaadjes in een grote boom. In die boom zijn ook schedels verwerkt, een skelet en een mooie jonge vrouw. Het gaat over de dood, maar toch is het een vrolijk beeld. Het warme licht, de vlinders die lijken te leven en een vrouw die op z'n kop in de boom hangt waarvan de armen de levende armen van de dood vormen. Het is net alsof het kan. Sommige vlinders vliegen met gebroken vleugels. Dat is zoals het is. In mijn kunstwerken maak ik veel gebruik van symbolen, zoals de schedel die het symbool is van de dood en de vlinders voor nieuw leven en wedergeboorte. Het is niet zo dat ik altijd weet waar symbolen voor staan. Ik voel de betekenis aan en dat blijkt dan zo te zijn. Ik maak gebruik van beeldtaal en symboliek is ook beeldtaal. Ik denk dat beeldtaal is ontstaan door kunstenaars. Beeldtaal is heel cultuurgebonden. De beeldtaal in de katholieke kerk is heel somber en schuldig, het is niet positief. In India bijvoorbeeld is de beeldtaal veel positiever. Eén god heeft daar heel veel avatars. Voor iedereen is er een avatar die past bij zijn karakter. De Griekse mythologie is ook veel spannender dan de symboliek van katholicisme. Symboliek is mooi, samen met spiritualiteit en kunst houdt het je overeind. Kunst verheft je boven het gewone dagelijkse leven. Ik zou niet zonder kunnen. Het zit verweven in mezelf. Midde in de Flowerpower tijd zat ik op de academie. Dat heeft me zeker beïnvloed. Die vrijheid zit nog steeds in mij. Af en toe wordt die de kop in gedrukt omdat de tijden zijn veranderd en veel niet meer mag. Het was een bijzondere tijd om in op te groeien. Je leert heel vrij denken, maar heeft ook zijn nadelen zoals vrije seks en dus niet jaloers mogen zijn. Toen kwam aids en was het afgelopen. Dat was de keerzijde ervan. Je levenservaring, de reizen, religie en spiritualiteit geven diepte. De invloed daarvan, de mensen, geschiedenis en andere culturen zijn in mijn werk verweven. Ik houd van jonge mensen en ga daar veel mee om. Daardoor blijf ik ook van deze tijd. Ik heb niet alleen stagiaires om mij te helpen, maar ook omdat ik wil weten wat er omgaat in de hoofden van jonge mensen. Mijn kinderen zijn de deur uit en op die manier kan ik hun blijven volgen en zien waar ze mee bezig zijn. Daardoor zijn de thema's waar ik mee werk heel breed en ook van deze tijd. Daarnaast houd ik erg van chaos, want vanuit die chaos kun je iets creëren. Als alles netjes en geordend is, is er niks meer te doen. Het is heel moeilijk om van daaruit je eigen wereld te maken. In de chaos zitten zoveel kleuren, zoveel fantasie en zoveel liefde."

“Mijn kunstwerken zijn altijd rechtstreeks op ware grote gemaakt, levensgroot en levensecht”

samen met twee stagiaires een nieuw werk gemaakt dat gaat over de dood. Het is nu te zien in mijn expositie samen met Shakiro bij Galerie RudolfV. Toen ze me vroegen voor de expositie dacht ik dat ik het maar moest doen omdat ik er misschien niet meer zou zijn. In Mexico heb ik 'de vlinderman' ontmoet. Deze man zet zich in voor het behoud van de monarchvlinder. Die vlinders emigreren van Noord Amerika naar Mexico en leven daar met duizenden tegelijk in de bomen. Door stukjes oud bos te behouden en nieuwe sparren aan te planten wil 'de vlinderman' ondanks de enorme boomkap het leefgebied van de vlinders in stand houden. Ik was in zijn haciënda en dat was een zeer bijzondere ontmoeting. In zijn woning had hij een enorme grote doos met dode vlinders die allemaal tijdens